

ling af de særlige Forhold i Odense, navnlig da jeg ikke fuldstændig kender den historiske Udvikling, men det vil der blive Løjlighed til at forhandle om i Udvalget. Men medensman jo i Almindelighed godt kan sige, at bestaaende Kontraktforhold ikke bør forandres, kan man ikke ubetinget sige det i et Tilfælde som dette, hvor Forholdet sikkert er, at de bestaaende Kontraktforhold ere grundede i Sundhedsvedtægter, i Lovbestemmelser, som de kontraherende maatte vide kunne blive forandrede, hvad Dag det skulde være. Navnlige kan man ikke uden videre se bort fra, hvad de Parter, der staa uden for Kontraktforholdene, sige derom, de mange Personer, mange Kødkonsumenter og Kødproducenter baade paa Fyn og andre Steder, som kunne have Interesse af Forholdene i Odense, men som ikke ere eller have været Part i de Kontraktforhold, her er Tale om.

Lige over for den sidste ærede Taler, det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen) skal jeg sige, at jeg i og for sig meget vel kunde ønske, om man kunde naa frem ad den Vej, ganske at overlade til de paagældende Kommuner selv, om de vilde have Kødkontrol eller ikke, men samtidig kræve, at de selv skulde afholde Udgifterne ved Kødkontrollen, saaledes at de ikke maatte opkræve nogen Afgift. Det er et Standpunkt, som jeg tidligere har gjort mig til Talsmand for, og som jeg tror i og for sig logisk set er rigtigt, men paa den anden Side har jeg ikke kunnet være blind for de mange store Vanskeligheder, som det vilde medføre, hvis man vilde søge at gennemføre Sagen paa dette Grundlag. Derfor er det, at dette Lovforslag i §§ 2 og 4 indeholder Bestemmelser om en Overgangstilstand, hvor der vedblivende skal svares en Afgift. Ganske vist vil Overgangstilstanden jo ende med, at $\frac{1}{5}$ af Afgiften bliver ved at bestaa, hvis den ikke senere af Lovgivningsmagten bliver ophævet, men der er tillige i Lovforslaget foreslaaet en Revision af Lovforslaget i Aaret 1910. Jeg indrømmer gerne overfor det ærede Medlem, at det er Accise og slet ikke andet, og at det principielt set er ganske urigtigt, men paa den anden Side maa man ikke lukke Øjnene for, at vi have den allerede nu. Vi have allerede nu denne Accise, og vi have den i større Omfang end det, som Afgiften vil gaa ned til efter Lovforslaget. Vi have det ganske vist ikke aabent og ligefrem, men vi have det forklædt gennem en Kødkontrol, som der betales for, men naar Forholdet er

det, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds og mange ærede Medlemmer ville være enige med mig i, at disse Kontrolafgifter paa mange Steder ere betydelig højere end den paagældende Kommunes Udgifter ved at gennemføre Kontrollen, saa er det jo i Virkeligheden en forklædt Accise, som ligger i disse Kontrolafgifter, og som det hidtil i alt Fald ikke har været muligt at komme bort fra, og som det ærede Medlem jo maa vide, at Administrationen fuldstændig savner Midler til at komme bort fra. Forholdet er jo efter den gældende Lovgivning det, at naar Justitsministeriet først en Gang har stadfæstet en Sundhedsvedtægt med deri værende Bestemmelser om Kødkontrol og Kontrolafgifter, saa er det uden for Justitsministeriets Magt og Myndighed at gøre nogen Forandring deri uden den paagældende Kommunalbestyrelses Samtykke. Vi have altsaa i Virkeligheden allerede nu Accise.

Det, som Lovforslaget, naar man blot ser praktisk paa det, gaar ud paa i denne Henseende, er at nedsætte denne Accise, at bringe den ned til et Minimum, til $\frac{1}{5}$ af de nuværende Kontrolafgifter, altsaa til en eller anden Brøkdel af den Del af de nuværende Kontrolafgifter, som i Virkeligheden er den forklædte Accise. Naar man ser saaledes paa det, synes det mig, at man meget vel maa kunne forsvare at gaa til en saadan Bestemmelse. Der er jo nu gaaet 6 eller 7 Aar, siden der første Gang var Lovforslag her paa Rigsdagen angaaende en Ordning af Kødkontrolforholdene, og endnu ere vi ikke komne længere end til at forhandle om en Ordning. For hvert Aar der gaar, løber jo den nuværende Kontrolafgift med den deri indeholdte Accise. Jeg synes derfor, at det er paa høje Tid, og at der er god Grund til at tage ganske praktisk paa dette Spørgsmaal og sige: Er den Afgift, som endnu vil vedblive, og som vi kunne se i alt Fald en taalelig Ende paa, idet den i Løbet af nogle Aar vil gaa ned til $\frac{1}{5}$ af den nuværende Afgift, saa stor, at vi ikke skulde kunne forsvare at gaa med til den og opgive Forsøget paa helt at faa den sløffet, et Forsøg, som muligvis vilde lykkes, men muligvis, og jeg tør sige sandsynligvis, mislykkes, saaledes at vi derigennem i Virkeligheden ville blive staaende ved den nuværende Tilstand og blive ved Aar efter Aar at lade de nuværende alt for store Afgifter opkræve?

Efter de Udtalelser, som ere fremkomne, tør der være det bedste Haab om